

Alissa Nutting

De lerares

Roman

Vertaald door Ton Heuvelmans

MEULENHOF

Een

De nacht voor mijn eerste lesdag bracht ik opgewonden en onhoorbaar masturberend door op mijn helft van de matras, zonder een oog dicht te doen. Ik had in het geniep een zijden hemd en een doorschijnend slipje aangetrokken, onder mijn badjas natuurlijk, zodat mijn man Ford mij niet zou aanranden. Hij wil het altijd voor me verpesten. Ik vind het belachelijk dat mensen Ford en mij het ideale stel vinden en dat uitsluitend baseren op ons uiterlijk. Tijdens onze trouwreceptie zei Fords broer als getuige in zijn toespraak: 'Jullie zijn de winnaars in de categorieën "hij" en "zij" van de genetische loterij.' Met een van afgunst verwrongen stem vervolgde hij dat onze gezichten wel gefotoshopt leken. In plaats van een toast uit te brengen, legde hij na zijn laatste woorden de microfoon op tafel en liep terug naar zijn plaats. Zijn vriendin had een lui oog dat wij allemaal uit beleefdheid zogenaamd niet opmerkten. Ik moest Ford overdreven aantrekkelijk vinden, net als iedereen. 'Hij is gewoon té knap,' kreunde een van mijn medestudentes de avond na onze eerste gezamenlijke date. 'Ik kan niet eens naar hem kijken zonder het gevoel dat ik een stomp tussen mijn benen krijg.' Mijn echte probleem met Ford is zijn leeftijd. Zoals

de mannen van vrouwen die trouwen om het geld, is mijn man veel te oud. Omdat ik zelf zesentwintig ben, zijn hij en ik inderdaad bijna leeftijdgenoten. Maar eenendertig is ongeveer zeventien jaar boven het terrein waar mijn seksuele interesse ligt.

In zekere zin was het alleen al de moeite waard Ford te trouwen voor de ring – die vertraagde het razende ritme waarin mannen me lastigvielen tijdens de dagelijkse boodschappen. En natuurlijk was het ook een erg mooie ring. Ford is politiemann, hoewel zijn familie veel geld heeft. Ik hoopte dat zijn rijkdom mij fijne afleiding zou bezorgen, maar dat pakte averechts uit – ik had geen enkel onvervuld verlangen meer, behalve op seksueel gebied. Een paar weken na onze bruiloft voelde ik hoe mijn libido wanhopig krijsend aan de bloemrijk behangen muren van ons voorstedelijke huis krabde. Onder het eten perste ik mijn benen pijnlijk strak tegen elkaar uit angst dat als ik ze even uit elkaar deed, er zo'n ijselijke kreet zou ontsnappen dat de kristallen wijnglazen aan diggelen gingen. Ik vond dat geen onredelijk vermoeden. De begeerte dreunde zo luid in me – de elektrische schakeling tussen mijn slapen, borsten en dijen stond roodgloeiend – dat op een bepaald moment de lust mijn schaamlippen onherroepelijk zou bedienen als een buikspreekpop en luid van zich zou doen horen.

Het enige waaraan ik kon denken waren de jongens die ik binnenkort in de klas zou krijgen. Of het de ware oorzaak was of niet, ik wijt het aan mijn eerste keer, op veertienjarige leeftijd in de kelder bij Evan Keller, dat daar mijn seksuele opwindning voorgoed en in alle heftigheid is ontwaakt – in mijn herinnering speelt die gebeurtenis zich nog regelmatig levendig en in technicolor af. Ik was iets groter dan hij

zodat ik mezelf een halfgod en hem een gewone sterveling vond telkens als we flikflooiden en ik me moest bukken om hem te zoenen. Omdat hij kleiner was, lag hij bovenop, en hij deed zijn best met de atletische vastberadenheid van een *triple-crown* jockey, totdat hij droop van het zweet. Toen ik daarna naar de badkamer was gegaan, riep ik hem binnen; alsof we als aan de grond genageld bij een aquarium stonden, keek hij naar de resten van mijn maagdenvlies die in het blauwe water van de toiletput dreven met een uitdrukking van melancholieke nieuwsgierigheid, alsof het de laatste overlevende was van een ooit talrijke soort. Ik voelde slechts een verheffende levendigheid: het leek of ik zojuist de eerste dag van mijn echte leven had gebaard. Toen Evan een paar maanden later een groeispurt doormaakte, veranderde onze seksuele dynamiek; ik maakte het uit en begon aan een reeks walgelijke dates met oudere jongens op de middelbare school, totdat ik me realiseerde dat de echte aantrekkingskracht voor mij jaren vroeger lag. Op de universiteit stortte ik me op klassieke talen en vond kortstondig troost voor mijn seksuele frustraties in teksten over antieke veldslagen met hartstochtelijk bloedvergieten. Maar in mijn voorlaatste jaar, nadat ik Ford had leren kennen, maakte ik een switch naar onderwijskunde, en toen had ik een baan waarmee ik voorgoed voor een derde klas kon staan.

Nee, Ford moest van me afblijven aan de vooravond van de carrière waarin ik mijn jaren als student en onderwijsassistent wilde verzilveren. Die avond had ik enorme moeite gedaan om mezelf helemaal in orde te maken, van binnen en van buiten, als een modelwoning die bezichtigd kon worden. Mijn benen, mijn onderarmen en venusheuvel geschoren en met crème besmeerd; elke gebruikte lotion

geurde naar aardbeien. Ik wilde dat het leek of mijn lichaam van eetbaar, rijp fruit was. In plaats van de geur van iets wat bijna drie decennia oud is, wilde ik dat mijn gladde geslacht smaakte als de bijna doorzichtige roze scheercreme die ik erop had aangebracht, dat het zandkleurige rood van mijn tepels de smaak had van perzikachtige huidcreme. In de hoop dat de geur tot in mijn binnenste zou doordringen, bedekte ik mijn borsten met een laag opgeklopt crème-masker en liet dat tien minuten intrekken terwijl ik me schoor; het verstijfde als het glazuur van een zoete lekkernij en omvatte mijn opwinding als een krokante, dunne schaal. Nadat ik elke centimeter lichaamshaar had weggeschoren, verbaasde ik me over het elastische mengsel van schuim en haarstoppels dat in de wastafel dreef. Het deed me denken aan de sorbets die tijdens klassenfeestjes worden geserveerd.

Stel je het genot voor dat ik er binnenkort een mocht begeleiden! Misschien zou ik onder het mom van grappig en frivol met één of twee extraverte leerlingen kunnen walsen – jongens die zelfverzekerd mijn hand zouden pakken en me naar het midden van de dansvloer zouden leiden, zich pas realiserend als onze lijven tegen elkaar aan gedrukt waren dat ze de pulserende, geurige natheid konden ruiken die slechts één laagje textiel van ze verwijderd was. Ik zou me zacht tegen ze aan drukken, hun schakelschema opblazen met opgewekt gelach en onnozel gepraat dat ik via mijn vochtige lippen in hun oor zou lispelen. Voordat ik het zei zou ik natuurlijk terloops opzij kijken en doen alsof er niets aan de hand was, dat ik niet merkte dat mijn schaambeentegen de hete stijve in hun gehuurde smokingpantalon wreef. Zo'n jongen moest uit de kluiten gewassen zijn – het type dat zo'n zin niet aan zijn vader of moeder zou kunnen

doorvertellen, dat zich achteraf, alleen in het donker, slaap-dronken in zijn eenzaamste volwassen ogenblikken – op zakenreis, een dinertje in een of andere Midwestern Comfort Inn, nadat hij zijn vrouw had gebeld en met zijn kinderen had gesproken, daarna de plasticfolie van drie of vier vliegtuigflesjes bourbon had verwijderd, de wekker had gezet en rechtop in bed was gaan zitten en met een hand in zijn zwellende geslacht kneep bij de herinnering die hem achtervolgde – zou afvragen: had ik echt gezegd wat hij dacht te hebben gehoord? En dan ook nog op school, tussen de dreunende elektronische herrie van de tophit van dat jaar, een nummer dat hij had gehoord tijdens zijn allereerste baantje in het winkelcentrum terwijl hij shirts opvouwde en moeders en kinderen begroette die de zaak binnenkwamen – had ik hem die zin echt in het oor gefluisterd? Maar ik voelde het, herinnert hij zich, hij voelde hoe mijn woorden zich vormden in warme lucht, een zin waarvan de betekenis binnen een seconde uiteenspat, voordat begrip of herinnering een plaats krijgen. De rest van zijn leven zal hij altijd op die dansvloer willen blijven, onzeker en smachtend naar verduidelijking. Zo erg zelfs dat hij als volwassene in dat hotel bereid is heel wat op te geven in ruil voor het gevoel van orde waarvan ik hem had beroofd, of zelfs in ruil voor iemand die tegen hem zegt: *het is echt gebeurd*. En ik zou altijd weten, en hij meende dat ook maar wist het niet zeker, dat ik de rand van mijn schaambeent tegen zijn eikel aan duwde, zoals je het plastic over een foto in een album drukt, en dat ik die zin fluisterde: *Ik wil ruiken dat je klaarkomt in je broek*.

Het vroege tijdstip waarop de lessen op Jefferson Junior High begonnen, was een van de belangrijkste voordelen:

halfacht in de ochtend. De jongens sliepen praktisch nog en hadden mogelijk nog een halve stijve. Vanachter mijn bureau zou ik kunnen zien hoe ze met hun handen onder tafel over hun broek wreven, en hun schaamte en halve stijven met elkaar armworstelden om de macht.

Een tweede voordeel was dat ik in een van de noodlokalen zat, in feite trailers die achter de school stonden. Je kon de deuren afsluiten en als de luide raamairco aanstond hoorde je niet wat er binnen gebeurde. In juli bleek tijdens de vaksectievergadering in de kantine dat geen enkele collega vrijwillig in een noodlokaal wilde – dat betekende elke morgen langer lopen, helemaal terug naar het hoofdbouw als je naar het toilet moest, als het regende onder een paraplu rennen om de deur van slot te doen. Maar ik stak mijn hand op als de beste leerling van de klas en zei dat ik geen bezwaar had. ‘Ik wil graag een goede teamspeler zijn,’ meldde ik breed grijnzend. Conrector Rosen bloosde vanuit zijn hals; ik had mijn blik onmiskenbaar op zijn kruis gericht waarna ik mijn lippen weer op elkaar perste, hem weer aankeek en veelbetekenend lachte; door mijn gebruik van het woord ‘teamspeler’ stelde je je voor dat ik aan groepsseks doe, stelde ik hem met mijn blik gerust. *Daar kun jij niets aan doen.*

‘Dat is heel aardig van je, Celeste,’ knikte hij instemmend. Hij probeerde iets op te schrijven, liet zijn pen vallen, raapte hem op en schraapte nerveus zijn keel.

‘Dat bedoelde ik dus,’ kweelde Janet Feinlog achter me. Janet, die wereldgeschiedenis gaf, werd vroeg kaal; door het zelf donker geverfde haar scheen haar bleke schedeldak des te feller tussen haar dunne lokken door. Zoals de meeste in het oog springende lichamelijke gebreken kwam ook dit niet alleen. Door de steunkousen die ze droeg voor haar

oedeem, leken haar kuiten en enkels nog het meest op het geribbelde oppervlak van golfkarton. ‘Klaslokalen horen te worden toegewezen op basis van anciënniteit.’

‘Helemaal mee eens,’ zei ik. ‘Ik ben de benjamin. Het is niet meer dan eerlijk.’ Ik lachte Janet bemoedigend toe, waarop ze niet reageerde. In plaats daarvan haalde ze een vergeelde zakdoek uit haar tas en hoestte erin terwijl ze me aankeek, alsof ik een verzinsel uit een nachtmerrie was dat ze kon uitbannen door genoeg slijm uit haar longen op te hoesten.

Een noodlokaal betekende dat ik het helemaal tot mijn eigen ruimte kon maken. Ik hing ondoorzichtige gordijnen op, spoot er mijn favoriete parfum in en gebruikte die ook voor de zitting van mijn bureaustoel. Hoewel ik niet wist welke van mijn mannelijke derdeklassers mijn favorieten zouden worden, raadde ik ernaar op basis van hun namen en voerde een kleine voodooïdient op, waarbij ik naar de inktlap tussen mijn benen greep, mijn vinger natmaakte en hun namen op de banken van de eerste rij schreef, in de hoop dat ze door deze magie direct op die plaatsen zouden worden getoverd, hun hormonen de onzichtbare inkt zouden lezen die hun ogen niet zagen. Ik speelde met mezelf achter het bureau totdat het pijn begon te doen, de stoel nat was, en ik hoopte dat de lucht doortrokken was van de lokstof die de leerlingen alles zou vertellen wat ik niet onder woorden mocht brengen. Schrijlings op het bureau gezeten bracht ik mijn grote lippen gevaarlijk dicht bij de scherpe hoek van het houten blad voordat ik naar voren gleeed, ging zitten en de hete naaktheid tussen mijn benen tegen de koude vernislaag drukte. Die hoeken. Als ik niet voorzichtig overeind kwam zouden ze gemakkelijk in mijn dijen krassen.

Het rechthoekige bureaublad, een houten oppervlakte zo groot dat ik er languit op kon liggen, voelde op de een of andere manier symbolisch aan, helemaal glad binnen een omtrek met vier scherpe punten vol gevaar – een waarschuwing om het spel binnen de lijnen te spelen. Telkens als ik het lokaal bezocht op de dagen voordat de school begon, was ik plat op het blad gaan liggen met mijn ruggenwervels op het hout, terwijl ik naar het onafgewerkte plafond staaarde en mijn benen open en dicht deed; vanaf mijn middel naar beneden bewoog ik me alsof ik een sneeuwengel maakte. Als ik overeind kwam gleeed ik er opzettelijk schuin vanaf zodat de hoek precies in mijn aars kwam en ik met de pijn kon rondlopen als een soort troostprijs terwijl ik wachtte tot de les begon. Telkens als ik de ronkende airco afzette en wegging, voelde het alsof ik de machine uitschakelde die mijn verbeeldingskracht voedde. In de stilte die volgde paste het lokaal zich aan: de gefantaseerde lucht van puberzweet vermengde zich met de geur van gelamineerde nephouten wanden. Het krijtstof dat in een baan zonlicht dwarrelde bleef stil hangen, de deeltjes als versteende insecten in het gele licht. Als de airco aanstond, bewogen de stofjes zich koortsachtig, vliegend naar de luchtopening als verloren huidcellen op zoek naar een gastheer – voordat ik vertrok, hield ik mijn tong altijd in dat honingkleurige licht en maakte er cirkels mee in de hoop er iets mee gevangen te hebben, ook al was het te klein om te voelen.

Tegen vijven in de ochtend van onze eerste schooldag werd ik koortsig van de spanning. Ik draaide de douchekraan open, zette een voet op de wastafel en keek naar mijn ge-

slacht totdat de spiegel besloeg en het aan het gezicht ontrok. Mijn nagels, kersenrood gelakte vierkantjes die glommen als vinyl, krabden de condens weg voor een laatste glimp; vijf smalle strepen waar ik doorheen kon kijken als door open jaloezieën en die me een laatste blik gunden op de schade die ik 's nachts had aangericht: mijn geslachtsdeel was opgezwollen. Ik spreidde mijn lippen, die eruitzagen als een gebroken hart. Ik duwde mijn bekken naar voren en ging op mijn tenen staan om alles beter te kunnen bekijken. Het was onmogelijk om niet terstond in paniek te raken toen de lippen zich sloten en alleen zichzelf proefden – geen vers, kronkelend insect van dunne pubervingers meer tegen hun huid. Ik probeerde verlichting te vinden in de warme waterstroom. Ik dacht aan de jongens die ik over een paar uur zou ontmoeten en de fruitsiroop van douchegel waarmee ik mijn borsten insmeerde leek te gisten tot een bedwelmende alcohol damp. Ik glimlachte terwijl ik bedacht hoe ze de geur van groene-appelshampoo inademden die ik in mijn blonde lokken masseerde; toen een schuimende haarlok langs mijn gezicht gleed moest ik hem, ondanks de bittere chemische ondertoon die de parfumeur oversteepte, in mijn mond stoppen en erop zuigen. Al snel werd ik zo duizelig dat ik moest neerknielen in de douchebak; met onhandige gebaren maakte ik de douchekop los uit de houder en stopte die tussen mijn benen op dezelfde manier als je een zuurstofmasker opzet dat uit het plafond van een vliegtuig komt tuimelen ten gevolge van een onheilspellende verandering in de luchtdruk en je niets anders voelt dan de bange hoop op overleven.

De moed zakte me in de schoenen toen ik voordat ik de deur uitging het weerbericht bekeek: er werd zeer hoge

luchtvochtigheid voorspeld. Ik kromp ineen bij de gedachte dat in de loop van de dag mijn make-up zou uitlopen en mijn haar zou kroezen. Terwijl ik vloekte, kwam Ford met een halve erectie de slaapkamer uit gekuierd, ging voor het raam staan en gaapte wijd en luidruchtig naar de opgaande zon. 'Veel succes, schat,' riep hij. 'Wat een schitterende ochtend!' Ik verliet het huis en sloeg de deur hard achter me dicht.

Het wekte geen verbazing dat de temperatuur in de docentenkamer vrijwel ondraaglijk was. We waren bijeengekomen op verzoek van rector Deegan, die meteen begon aan zijn slappe peptalk. Zoals al zijn speeches steunde die grotendeels op de retorische truc van de voortdurend herhaalde vraag 'waar of niet?' achter elke zin. 'Jeetje,' mompelde meneer Sellers, de taaie scheikundedocent naast me, terwijl hij zich koelte toewuifde. 'Alsof die kids al niet genoeg te zeiken hebben. Nu moet ik de klas in met soppende oksels.' Janet maakte luide knaaggeluiden; ik veronderstelde dat ze handenvol muesli zat te eten, maar na een paar onderzoekende blikken zag ik dat het aspirines waren.

Ik wilde meteen naar mijn lokaal rennen; de eerste leerlingen zouden zich daar nu al verzamelen. Ik had een vaag brandend gevoel op de plek maar mijn ruggengraat overging in mijn nekwervels; mijn hele lichaam smachtte naar de zoete smaak van wat mogelijk leek. Ik voelde me als een optimistische bruid op de ochtend van haar gearrangeerde huwelijk: ik stond misschien op het punt iemand te ontmoeten die me later op de meest intieme manier zou leren kennen. 'Ze zijn de vijand niet,' benadrukte rector Deegan; de overige docenten barstten in lachen uit.

'Daar trapte ik bijna in,' baste Janet. Met een veelbeteke-

nende, begripvolle blik begon Sellers met zijn korte nek aan een reeks korte, verzoenende knikjes.

Plotseling spietste Janet me met haar ogen tegen de muur. Het beleefde instemmende gelach in de kamer was vergaan tot achtergrondruis tussen Janets oren, en ze hoorde hoe mijn gebrek aan reactie op haar grap galmde als gegil; erger nog, ze had mijn gezichtsuitdrukking gezien – een hatelijke blik vol onmiskenbare minachting. Jarenlang lesgeven in de onderbouw had haar een zesde zintuig gegeven voor bespottung. Toen ik haar zo naar me zag staren, begon ik meteen te grijnzen, wat ze straal negeerde. ‘Surveillance in verband met roken in de toiletten mag niet verworden tot een formaliteit,’ vervolgde Deegan. Ik keek naar de klok en deed alsof ik nadacht over zijn woorden. Na dertig seconden keek ik weer naar Janet, die me nog steeds zat aan te staren. Toen de bel ging stopte ze nog wat aspirines in haar mond alsof het pinda’s waren, maar ze knipperde niet met haar ogen.

‘Zet hem op, hengsten!’ riep rector Deegan ten slotte, zijn goed gearticuleerde woorden barstensvol gemaakte hartstocht. Door het geluid van honderden leerlingen die vlak achter de deur door de gangen stormden, leek het even of zijn oproep een stampede van levende dieren had veroorzaakt. Ik keek hem in zijn glimlachende gezicht; zijn handen had hij enthousiast boven het hoofd geheven. ‘Zet hem op, hengsten!’ herhaalde hij nog een paar keer met robotachtige flair.

Ik verliet als eerste docent de docentenkamer. In de gang hing de scherpe geur van puberzweet. Van alle kanten klonk luid gelach en gegil van het soort dat het gevolg is van kietelen. Ik liep naar de uitgang en rook overdreven